

Kniha Daniel — číslo padesát jedna

Palmoni: Odhalení Pána času a jazyka v Danielovi a Zjevení

Jeff Pippenger

2024-01-15

Onen „jistý svatý, který mluvil“ v osmé kapitole Daniela, ve verších třináctém a čtrnáctém, je Kristus jako Palmoni. V knize Zjevení je Kristus označen jako Alfa i Omega, což jej mimo jiné nádherné pravdy označuje jako Podivuhodného jazykovědce, a knihy Daniel a Zjevení společně představují Krista jako Pána času i jazyka. Přesahuje lidskou schopnost porozumět významu a hloubce toho, co znamená, že Kristus jako Palmoni (Číslovatel tajemství) uvádí tento rys svého charakteru v oněch dvou verších, které zakládají ústřední pilíř adventismu, avšak tajemství, která se Číslovatel tajemství rozhoduje zjevit, jsou naší odpovědností rozpoznat a hájit.

Skryté věci náležejí Hospodinu, našemu Bohu; avšak zjevené patří nám a našim synům navěky, abychom plnili všechna slova tohoto zákona. Deuteronomium 29,29.

Jedním z odhalených tajemství je, že Počtář tajemství (Palmoni) je oním „jistým svatým, který mluvil“, a ve dvou verších, v nichž se zjevuje, je určen ústřední pilíř adventismu. V těchto dvou verších Podivuhodný Počtář označuje „rozmnožení poznání“, které On jako Lev z pokolení Judova odpečetel roku 1798. V těchto dvou verších byly klenoty z Millerova snu, které představují „rozmnožení poznání“, vedením Palmoniho ruky zveřejněny na dvou deskách Abakukových.

Potom jsem slyšel mluvit jednoho svatého; a jiný svatý se otázel toho určitého svatého, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o každodenní oběti a o pustošícím přestoupení, jež vydává jak svatyni, tak zástup k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Poté, co Daniel obdržel prorocké vidění království biblického proroctví a poté vyslechl nebeský rozhovor ve verších třináct a čtrnáct, usiloval o porozumění „vidění“.

I stalo se, když jsem já, Daniel, viděl to vidění a hledal jeho význam, hle, stanul přede mnou někdo, kdo měl podobu muže. A uslyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulaje, který zavolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. Daniel 8,15.16.

„Vidění“, jemuž se Daniel snaží porozumět, je vidění „chazón“, avšak vidění „mareh“ je to, o němž je Gabrielovi řečeno, aby mu Daniela nechal porozumět. Každý fakt má svůj význam, a je-li tento fakt přehlédnut, je stavba i záměr tohoto oddílu v podstatě zničena. Ve verši patnáctém, když se Daniel snaží porozumět vidění „chazón“, je „mareh“ skryto, avšak přesto přítomno v zastoupení, neboť ve spojení s „podobou muže“ (Gabriel) je hebrejské slovo „mareh“ přeloženo jako „podoba“. Ve verši patnáctém jsou zastoupena obě slova, která byla přeložena jako „vidění“. Daniel se ve verši patnáctém snaží porozumět „chazónu“, avšak Palmoni ve verši šestnáctém přikazuje Gabrielovi, aby dal Danielovi porozumět „mareh“. Uspořádání těchto dvou veršů je záměrné a zdůrazňuje spojitost i rozdíl mezi těmito dvěma slovy.

Je to Palmoni, kdo přikazuje Gabrielovi, aby dal Danielovi porozumět „mareh“, neboť Ten, kdo přikazuje Gabrielovi, je Ten, kdo stojí nad vodou, a Gabriel slyšel Jeho hlas, „hlas mužský mezi břehy Ulai“. Je to řeka Ulai, která teče mezi břehy, a je to Kristus, kdo v Písmu stojí nad vodou. S touto skutečností souvisí i skutečnost, že Kristus jako archanděl je Ten, kdo přikazuje andělům. Hlas mezi břehy je hlasem „onoho jistého svatého“ ve třináctém verši a je to Jeho slovo, které přikazuje Gabrielovi, aby dal Danielovi porozumět vidění „mareh“. Ve dvanácté kapitole Daniela je Kristus opět mezi břehy řeky. Ve dvanácté kapitole je oděn lnem a přísahá při Tom, který žije navěky.

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do doby konce; mnozí budou sem a tam pobíhat a poznání se rozmnoží. Potom jsem já, Daniel, pohleděl, a hle, stáli tam jiní dva, jeden na tomto břehu řeky a druhý na onom břehu řeky. A jeden řekl muži oděnému v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho potrvá do konce těchto podivuhodných věcí? I slyšel jsem muže oděného v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravou ruku i svou levou ruku k nebi a přísahal při tom, který žije navěky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a když dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dokonány. Daniel 12,4–7.

Muž, jenž byl „oděn v kment, který byl nad vodami řeky“, „pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při Tom, který žije na věky“, a je to tentýž Muž, který v osmé kapitole přikázal Gabrielovi. Ve Zjevení v desáté kapitole Kristus rovněž pozdvihl svou ruku a přísahal při Tom, který žije na věky, avšak tam stojí jak na vodě, tak na zemi.

A anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal při tom, jenž žije na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, zemi i to, co je na ní, i moře a to, co je v něm, že již více nebude času. Zjevení 10,5.6.

Mocný anděl z desáté kapitoly Zjevení je Palmoni, který promluvil k Gabrielovi mezi břehy řeky v osmé kapitole a ve dvanácté kapitole určil, kdy nastane „konec“ oněch „divů“. V desáté kapitole Zjevení je to ten, který zařval jako „lev“, neboť je tam představen jako Lev z pokolení Judova.

I řekl mi jeden ze starců: Neplač; hle, zvítězil Lev z pokolení Judova, Kořen Davidův, aby otevřel knihu a rozlomil jejích sedm pečetí. A viděl jsem, a hle, uprostřed trůnu a těch čtyř živých bytostí a uprostřed starců stál Beránek, jako by byl zabítý, máje sedm rohů a sedm očí, jimiž je sedm Duchů Božích vyslaných do celé země. I přišel a vzal tu knihu z pravice Toho, který seděl na trůnu. Zjevení 5,5–7.

Jako Lev z pokolení Judova je Kristus Beránkem, který zvítězil, aby otevřel knihu zapečetěnou sedmi pečetěmi. Ať již kráčí po vodě v knize Daniel, nebo má v knize Zjevení jednu nohu na moři a druhou na zemi, každé z těchto prorockých zobrazení je spojeno s prorockým časem. A jako Lev z pokolení Judova Kristus své Slovo jak zapečeťuje, tak odpečeťuje. Jako zapečetil knihu Daniel, tak také zapečetil sedm hromů v desáté kapitole knihy Zjevení.

„Mocný anděl, který poučoval Jana, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus. To, že postavil svou pravou nohu na moře a levou na souš, ukazuje úlohu, kterou zastává v závěrečných výjevech velkého sporu se satanem. Toto postavení označuje jeho svrchovanou moc a autoritu nad

celou zemí. Spor se od věku k věku stával silnějším a rozhodnějším a bude tak pokračovat až k závěrečným výjevům, kdy mistrovské působení mocností temnoty dosáhne svého vrcholu. Satan, spojený s bezbožnými lidmi, oklame celý svět i církve, které nepřijímají lásku k pravdě. Avšak mocný anděl vyžaduje pozornost. Volá mocným hlasem. Má ukázat moc a autoritu svého hlasu těm, kdo se spojili se satanem, aby se stavěli proti pravdě.“

„Poté, co těchto sedm hromů promluví svými hlasy, přichází Janovi, stejně jako Danielovi ohledně malé knihy, příkaz: ‚Zapečeť to, co vyslovilo sedm hromů.‘ To se vztahuje k budoucím událostem, které budou zjeveny ve svém pořadí. Daniel povstane ve svém údělu na konci dnů. Jan vidí malou knihu odpečetěnou. Tehdy mají Danielova proroctví své náležité místo v poselstvích prvního, druhého a třetího anděla, která mají být dána světu. Odpečetění malé knihy bylo poselstvím týkajícím se času.“

„Knihy Daniel a Zjevení jsou jedno. Jedna je proroctvím, druhá zjevením; jedna je knihou zapečetěnou, druhá knihou otevřenou. Jan slyšel tajemství, která pronášely hromy, ale bylo mu přikázáno, aby je nezapsal. “

„Zvláštní světlo, dané Janovi, které bylo vyjádřeno v sedmi hromech, bylo znázorněním událostí, jež se měly odehrát pod poselstvími prvního a druhého anděla.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, s. 971.

Kristus, představený jako Palmoni, ten Muž v osmé a dvanácté kapitole, který je nad vodou, je také ten mocný anděl s malou knihou ve své ruce. On je Lev z pokolení Judova, který zapečeťuje a odpečeťuje své Slovo, a je tím, kdo přikazuje Gabrielovi, neboť je Michael, archanděl.

Avšak archanděl Michael, když se přel s ďáblem a vedl spor o Mojžíšovo tělo, neodvážil se proti němu vynést potupné obvinění, nýbrž řekl: „Pán tě potresci.“ Juda 1,9.

Michael je Kristovo jméno a toto jméno představuje, že je velitelem nejen andělů, ale také tím, kdo má moc k vzkříšení. Jméno Michael znamená „kdo je jako Bůh“. Když Nebúkadnesar spatřil v peci spolu se třemi mládenci někoho podobného Synu Božímu, spatřil Michaela. A archanděl Michael je také knížetem Božího lidu, proti němuž se malý roh pohanského Říma při kříži vyvyšoval v naplnění Danielovy kapitoly osm, verše jedenáct.

Ale oznámím ti, co je zapsáno v knize pravdy; a není nikoho, kdo by se mnou v těchto věcech statečně stál, kromě Michaela, vašeho knížete. Daniel 10:21.

Je to Michael, kdo velí andělům, kdo křísí mrtvé a kdo rozhoduje o tom, kdy se uzavírá doba milosti.

„A v tom čase povstane Michael, ten veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane doba souzení, jaké nebylo, co povstaly národy, až do toho času; ale v tom čase bude vysvobozen tvůj lid, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize.“ Když tato doba souzení přijde, bude o každém případě rozhodnuto; již nebude doba milosti, již nebude milosrdenství pro nekající. Pečeť živého Boha je na Jeho lidu. Tento malý ostatek, neschopný bránit se ve smrtelném zápase s mocnostmi země, které jsou sešikovány dračím vojskem, činí Boha svou obranou. Nejvyšší pozemskou autoritou byl vydán výnos, že se mají klanět šelmě a přijmout

její znamení pod trestem pronásledování a smrti. Kéž Bůh nyní pomůže svému lidu, neboť co by tehdy mohli v tak strašném boji bez Jeho pomoci učinit!“ Testimonies, svazek 5, s. 212.

Posledním tajemstvím, které Lev z pokolení Judova odpečetuje, je Zjevení Ježíše Krista, a zahrnuje to i skutečnost, že On řídí záměr i uspořádání každého prvku svého prorockého Slova. Muž oděný v lněném rouchu, který stojí nad vodami, který pozvedá svou ruku a přísahá při Tom, který žije na věky, a který volá jako Lev, čímž způsobuje, že sedm hromů vydává své hlasy, je Ten, kdo zapečetuje knihu Daniel a zapečetuje sedm hromů Zjevení. Je to On, kdo odpečetuje knihu zapečetěnou sedmi pečetěmi, kdo má moc vzkřísit a kdo je tím velikým Knížetem, který povstává a ohlašuje konec doby milosti. Když Palmoni přikázal Gabrielovi, aby Daniela uvedl v porozumění vidění „mareh“, myslel tím přesně to.

Nepřikázal Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumět vidění „chazon“. Vidění „chazon“ je viděním království biblického prorocství v osmé kapitole knihy Daniel, ve verších jedna až dvanáct, a je to také ono „vidění“, na něž se odkazuje ve třináctém verši v otázce týkající se trvání. „Jak dlouho potrvá to vidění?“ Vidění „chazon“ se týká každodenní moci (pohanství) a přestoupení (papežství), tedy pustošících mocností, které pošlapávají svatyni i zástup.

Potom jsem slyšel mluvit jednoho svatého, a jiný svatý řekl onomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o zpusťující přestoupení, aby jak svatyně, tak i zástup byly vydány k pošlapání? Daniel 8,13.

Kristus jako Palmoni („Podivuhodný Počtář“) je tázán: „jak dlouho“ bude trvat vidění „chazon“, a on odpovídá: „až do dvou tisíc tří set dnů; pak bude svatyně očištěna.“ Daniel pak touží porozumět vidění „chazon“, které se týká „ustavičné oběti a přestoupení zpusťování, aby byla vydána jak svatyně, tak i zástup k pošlapání.“ Avšak Gabriel dostává příkaz, aby Danielovi objasnil vidění „mareh“. Každá skutečnost má ve Slově Božím svůj význam. Vidění „mareh“ je viděním večerů a jiter, ztotožněným ve verši dvacátém šestém.

A vidění o večeru a jitru, které bylo sděleno, je pravdivé; proto toto vidění zapečet, neboť se vztahuje na mnohé dny. Daniel 8,26.

Slovo „vidění“ je v tomto verši zmíněno dvakrát. První odkazuje na vidění „mareh“ a druhý na vidění „chazon“. Vidění „mareh“ je viděním „večerů a jiter“. Hebrejský výraz „večery a jitra“ se v Bibli vyskytuje často a je vždy překládán jako „večery a jitra“, jak je tomu i ve verši dvacátém šestém. Jediné místo v Bibli, kde je přeložen jinak než jako „večery a jitra“, je ve verši čtrnáctém, kde je přeložen jednoduše jako „dny“. Vlastní hebrejské znění verše čtrnáctého by četlo: „Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter.“

Verš, který je ústředním pilířem adventismu, je jediným veršem v Božím Slově, v němž je výraz „večer a jitra“ vyjádřen prostě jako „dny“. Každý fakt má svůj význam, a už z ničeho jiného je zřejmé, že Palmoni tento verš záměrně zdůrazňoval. Učinil tak tím, že vedl mysl těch, kdo překládali Bibli krále Jakuba, aby tuto frázi zapsali odlišně, než jak je v Jeho Slově psána vždy jindy. Závěr, který z této skutečnosti plyne, je ten, že když je Gabrielovi řečeno, aby Danielovi dal porozumět vidění „mareh“, je mu řečeno, aby Danielovi dal porozumět vidění o zjevení roku 1844,

a nikoli vidění „chazon“ týkajícímu se pošlapání svatyně a zástupu.

Vidění „večerů a jiter“ se týká zjevení, k němuž dochází, když 22. října 1844 začalo očišťování svatyně. Vidění o zjevení z 22. října 1844 se netýká pošlapání svatyně, nýbrž očišťování svatyně. Došlo onoho dne k prorockému zjevení?

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího místa za účelem očištění svatyně, jak je uveden v Daniel 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je představen v Daniel 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpovězený Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velké drama věků, 426.

Gabriel dostal pokyn, aby Danielovi dal porozumět prorockému zjevení Krista v Jeho chrámu dne 22. října 1844. Z tohoto důvodu dal Gabriel Danielovi druhého svědka k datu 22. října 1844, neboť Gabriel vedl každého biblického autora, který zaznamenal nějakou podobu biblické zásady určující, že pravda je potvrzena na základě svědectví dvou. Měl-li Gabriel přivést Daniela k porozumění 22. říjnu 1844, potřeboval druhého svědka, aby ustanovil „vidění zjevení“.

Gabriel začíná své dílo tím, že se nejprve obrací k Danielově touze porozumět vidění „chazon“, a činí tak tím, že určuje, že vidění „chazon“ je viděním, které se uzavírá v „čase konce“ roku 1798.

A slyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulaje, který zvolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. I přišel blízko místa, kde jsem stál; a když přišel, ulekl jsem se a padl jsem na svou tvář. On mi však řekl: Rozuměj, synu člověčí, neboť to vidění se vztahuje k času konce. Daniel 8,16.17.

„Vidění“ v předchozí verši, totiž „v době konce“, je vidění „chazon“ a „doba konce“ v knize Daniel je rok 1798. To je ono „vidění“, jemuž se Daniel snažil porozumět, avšak nebylo to ono „vidění“, kterému měl Gabriel podle příkazu dopomoci Danielovi porozumět. K tomu Gabriel poskytne druhého svědka.

I přistoupil blízko k místu, kde jsem stál; a když přišel, ulekl jsem se a padl jsem na tvář. Ale řekl mi: Rozuměj, synu člověčí, neboť to vidění se vztahuje k času konce. A když se mnou mluvil, upadl jsem na tvář k zemi v hluboký spánek; ale dotkl se mne a postavil mne vzpřímeně. I řekl: Hle, oznámím ti, co se stane při posledním konci rozhořčení; neboť v ustanovený čas bude konec. Daniel 8,17–19.

Gabriel se ujímá svého pověření tím, že Daniela vyzývá: „hled“, čímž mu oznamuje, aby uvážil následující skutečnost. Touto následující skutečností je, že „poslední rozhořčení“ ze dvou období „sedmkrát“ z Leviticus dvacet šest končí roku 1844. „Poslední rozhořčení“ je přímo označeno jako časové proroctví, neboť má „ustanovený čas“, kdy „skončí“. „Rozhořčení“ musí představovat časové období, neboť má „ustanovený čas“ svého skončení. Kdyby „rozhořčení“ bylo pouze bodem v čase, nemělo by konec; bylo by jednoduše okamžikem, kdy nastalo.

„Rozhořčení“ mělo vyznačený bod ukončení, a proto představuje konec určitého časového období. Toto časové období je označeno jako „poslední rozhořčení“. Jestliže je nějaké poslední, pak musí být i první. „První rozhořčení“ je určeno v jedenácté kapitole knihy Daniel, a i tam je časovým

obdobím, neboť papežství mělo „jednat a dařit se mu“ až do konce „rozhořčení“.

A někteří z rozumných padnou, aby byli vyzkoušeni, očištěni a vybíleni, až do času konce; neboť to jest ještě pro čas určený. A král bude jednat podle své vůle; povýší se a vyvýší nad každého boha a proti Bohu bohů bude mluvit podivuhodné věci a bude se mu dařit, dokud se nedovrší hněv; neboť co je určeno, to se stane. Daniel 11,35.36.

V těchto dvou verších je předmětem král, jenž jedná podle své vůle a vyvyšuje sám sebe. Třicátý šestý verš je veršem, který Pavel parafrázuje, když označuje „člověka hříchu“, jenž sedí v chrámu Božím a vydává se za Boha. Pronásledování temného středověku od roku 538 až do roku 1798 je označeno ve třicátém pátém verši a pokračuje až do „doby konce“, kterou byl rok 1798, což byl „ustanovený čas“. Třicátý šestý verš pak uvádí, že papežství bude „prospívat“ „dokud nebude dovršeno rozhořčení“. Verš uvádí, že papežství prospívalo až do roku 1798, kdy bylo první „rozhořčení“ „dovršeno“. Boží prorocké Slovo „ustanovilo“, že papežství bude trvat tisíc dvě stě šedesát let, až do roku 1798, který byl „dobou konce“.

První „rozhořčení“ skončilo roku 1798 a „poslední rozhořčení“ skončilo roku 1844. Obojí rozhořčení je představeno jako časová období, která měla určitá zakončení, a tím jsou obě označena jako časová proroctví. Gabriel dostal od Palmonihho příkaz, aby Danielovi dal porozumět vidění zjevení („mareh“) o „večerech a jitrech“ (dnech), které ukazovalo na 22. říjen 1844, a učinil tak tím, že tomuto datu poskytl druhé svědectví.

Vidění „chazon“ ve třináctém verši, jemuž Daniel toužil porozumět, bylo viděním pošlapávání, které skončilo v „čase konce“ roku 1798. Vidění „mareh“ ve čtrnáctém verši skončilo zjevením Krista ve Velesvatyni dne 22. října 1844, v naplnění časového proroctví o dvou tisících třech stech letech a také v naplnění časového proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech. Obě tato časová proroctví jsou znázorněna na posvátných tabulích Abakukových, o nichž sestra Whiteová uvádí, že byly vedeny rukou Páně a nemají být měněny.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Máme se naučit mnoha lekcím a mnohému, mnohému se odnaučit. Jen Bůh a nebe jsou neomylní. Ti, kdo se domnívají, že se nikdy nebudou muset vzdát nějakého drazé chovaného názoru, že nikdy nebudou mít důvod změnit své mínění, budou zklamáni. Dokud budeme s neústupnou tvrdošíjností lpět na svých vlastních představách a názorech, nemůžeme mít onu jednotu, za kterou se Kristus modlil.“ Review and Herald, 26. července 1892.